

บุ ญ ห า ช่ อ ง ค อ ย ส่ ง พ ล

พระผู้มีพระภาคพระนามว่าสิทธัตถะ ได้ตรัสความที่
สังขารเป็นของไม่เที่ยงว่า สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีความ
เกิดขึ้นและความเสื่อมไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป
ความที่สังขารเหล่านั้นสงบระงับย่อมเป็นสุข

บุญหาช่องคอยส่งผล

๔๗๘

ในชีวิตของมนุษย์ทุกๆ คน ตราบใดที่ยังไม่หมดสิ้น อาสวกิเลส ตราบนั่นก็จะต้องเวียนว่ายตายเกิดกันต่อไป การเวียนตายเวียนเกิดในสังสารวัฏจำเป็นต้องมีเสบียงคือบุญ คอยสนับสนุนยังอัฐภาพให้เป็นไป จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางของชีวิต เเสบียงคือบุญนี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของพวกเราทั้งหลาย ดังนั้นเราต้องชวนช่วยสร้างบารมี ให้มีจิตใจเยี่ยงพระบรมโพธิสัตว์ ที่ทุกกลมหายใจของท่านเป็นไปเพื่อการสั่งสมบุญบารมีล้วนๆ เมื่อจิตใจของเราผูกพันกับการสร้างบารมีกับการ ประพฤติธรรม จิตใจของเราจะถูกกลั่นให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับอริยธรรมเบื้องสูงต่อไป

มีธรรมภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน โสปากเถราปทาน ความว่า

“พระผู้มีพระภาคพระนามว่าสิทธัตถะ ได้ตรัสความที่สังขารเป็นของไม่เที่ยงว่า สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป ความที่สังขารเหล่านั้นสงบระงับย่อมเป็นสุข พระลัทธิปัญญเชษฐบุรุษของโลก เป็นพระผู้ประเสริฐ ทรงเป็นนักปราชญ์ ตรัสดังนี้แล้ว เสด็จเหาะขึ้นในอากาศ ดังพญาหงส์ในอัมพร เราละทักขิของตน เจริญอนิจจสัญญาได้ในวันเดียว ก็ทำกาละ ณ ที่นั้นเอง ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกข์เลย นี่เป็นผลแห่งการถวายเป็นอสนะดอกไม้ในกัปที่ ๙๔ แต่ กัปนี้

บุญหาช่อง คอยส่งผล

๔๓๕

เราได้เจริญสัญญาใดในกาลนั้น เราเจริญสัญญานั้นอยู่ได้ บรรลุอสาวยัยแล้ว คุณวิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภิกา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว”

ถ้อยคำอันเป็นมงคลนี้ พระอรหันตสาวกคนหนึ่ง ได้กล่าวอย่างปิติเบิกบานใจ เมื่อท่านบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว นักสร้างบารมีในยุคก่อนๆ นั้น หัวใจของท่านมีแต่การสร้างบุญ สร้างบารมีอย่างเดียว และสร้างกันทุกรูปแบบ ไม่ใช่แค่ว่า มีอารมณ์เมื่อไรก็ทำ แต่ทำอย่างชนิดที่ว่าเป็นชีวิตจิตใจ จะแตกต่างกันตรงที่ว่า วาระโอกาสที่พิเศษแห่งบุญนั้น ใครจะมีโอกาสได้สร้างบุญที่พิเศษกว่ากัน บุญพิเศษจะอำนวยประโยชน์สุขที่เกื้อกูลแก่ผู้เป็นเจ้าของอย่างน่าอัศจรรย์ และบุญพิเศษจะปรุงแต่งให้เราได้ครอบครองในสิ่งที่ผู้คนที่ทั้งหลายครอบครองไม่ได้

บุญบารมีจึงเป็นเบื้องหลังของทุกชีวิต ที่คอยอำนวยประโยชน์สุขและความสำเร็จให้บังเกิดขึ้น วัตถุประสงค์ของการมาเกิด ก็เพื่อสร้างบารมี มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม นี่คือวัตถุประสงค์หลักของชีวิต ต้องเกิดมาเพื่อสร้างบารมี ไปเอาที่สุดแห่งรูปกาย คือกายมหาบุรุษกลับคืนมาให้ได้ จะได้ปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ นี่คือวัตถุประสงค์หลัก หลายต่อหลายครั้งที่เมื่อย้อนดูชีวประวัติของนักสร้างบารมีในกาลก่อน

บุญหาช่องคอยส่งผล

๔๘๐

ก็เพื่อให้ทุกท่านได้เชื่อมั่นและมีกำลังใจในเรื่องการสร้างบารมี เหมือนกับท่านเหล่านั้น เพื่อให้มั่นใจว่า สิ่งที่ดีงามเหล่านี้ บัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อนล้วนทำมาแล้ว และได้รับผลของการกระทำนั้นอย่างเกินควรเกินคาด ดังนั้นเราทุกคนควรดำเนินตามรอยท่านผู้มีบุญในกาลก่อน

*พระเถระรูปนี้ ในอดีตชาติ ทุกครั้งที่เกิดมา ท่านจะได้พบบรรพพระพุทธศาสนา พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายพระองค์ นับเป็นบุญของท่าน อีกทั้งยังมีโอกาสฟังธรรม เกิดสัมมาทิฐิ รู้ถึงความจริงของชีวิตว่า ทุกชีวิตไม่ได้มีอยู่เพียงภพชาตินี้เท่านั้น ยังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกยาวนาน จนกว่าบุญในตัวจะเต็มเปี่ยม สามารถกำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้

เมื่อกุศลบุตรท่านนั้น ตั้งใจฟังธรรมและสั่งสมบุญจนตลอดชีวิต บุญก็หนุนนำไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เสดยทิพยสมบัติอยู่ยาวนาน กลับลงมาเกิดอีก บุญบันดาลให้ได้ลงมาเกิดเป็นมนุษย์มาพบพระพุทธศาสนาและเป็นสัมมาทิฐิอีก เวียนว่ายตายเกิดอยู่เช่นนี้ จนมาถึงในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า **ลัทธิตถะ** แต่ไม่ใช่ในยุคของเรา ต้องนับถอยหลังไป

บุญหาช่องคอยส่งผล

๔๘๑

ถึง ๙๔ มหากัป ตอนนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ ซึ่งพระนามของพระองค์เพี้ยนมาพ้องกับพระนามของเจ้าชาย-สิทธัตถะ แต่ไม่ใช่องค์เดียวกัน

กุลบุตรท่านนั้นได้ลงมาเกิดในตระกูลของกุกุมพี มีทรัพย์สมบัติมากมายมหาศาล นับได้ว่าเป็นตระกูลที่มีฐานะมั่งคั่ง วันหนึ่งบุญบันดาลให้ได้พบพระบรมศาสดาโดยบังเอิญ ท่านยังไม่ได้เตรียมไทยธรรมถวาย แต่เมื่อโอกาสดีมาถึงแล้ว นักสร้างบารมีจะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปอย่างแน่นอน ทันทีที่สายตาแลไปเห็นพระพุทธรองค์กำลังเสด็จบิณฑบาต ท่านเกิดมหาปีติคิดว่า วันนี้ นับเป็นบุญลาภของเราที่ได้พบพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้จะยังไม่มีไทยธรรมที่ละเอียดยประณีต แต่เราขอเอาบุญก่อน ถ้ามีแต่รอความพร้อม โอกาสดีอย่างนี้คงหายาก คิดเช่นนั้นแล้ว แม้ในมือมีเพียงผลมะจั่ว ก็น้อมผลมะจั่วเข้าไปถวายพระบรมศาสดาทันที

พระผู้มีพระภาคเจ้าเห็นความตั้งใจจริงของกุลบุตรท่านนั้น จึงทรงอนุเคราะห์รับผลมะจั่วและเสวยที่ตรงนั้นนั่นเอง กุลบุตรเห็นเช่นนั้น มหาปีติที่ไม่มีประมาณได้เอออ์ล้นซาบซ่าทั่วสรรพางค์กาย พระบรมศาสดาตรัสให้อโหสิว่า

“ดูก่อนกุกุมพี การที่ท่านทำความดีอย่างนี้ เป็นสิ่งที่ดีถูกต้องแล้ว เพราะชีวิตคนเรานั้นไม่ยั่งยืน แต่ความดีงามที่ได้

บุญหาช่องคอยส่งผล

๔๘๒

“ทำนี้จะติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ”

ครั้นได้รับโอวาทเช่นนั้น บุตรของกุกุมพีได้เจริญนิจ-
ลัญญา พิจารณาถึงความไม่เที่ยงของสังขาร ดำรงตนอยู่ด้วย
ความไม่ประมาท ได้ตั้งใจว่า จะต้องสร้างบุญทุกวัน ไม่ให้ขาด
เลยแม้แต่วันเดียว เมื่อคิดอย่างนี้ก็เริ่มตั้งสลาภกัถ ถวายภัตที่
เจือด้วยน้ำนมแก่ภิกษุจนตลอดชีวิต

ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ทำไว้ บุญนั้นได้ส่งผลให้เข้าถึง
สุคติโลกสวรรค์ นับภพนับชาติไม่ถ้วน เวียนวายุตายเกิดอยู่ใน
สองภุมิเท่านั้น คือมนุษย์และเทวโลก จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้
กรรมเก่าที่เคยกระทำไว้ในอดีตตามมาทัน ซึ่งเป็นบุพกรรมฝ่าย
อกุศล ส่งผลให้ท่านมาเกิดในท้องของหญิงเขี้ยวใจคนหนึ่ง ซึ่ง
เมื่อครรภ์แก่ใกล้คลอด แต่ก็คลอดไม่ได้ จึงสลบไป คล้ายคนที่
ตายไปแล้วหลายวัน พวกญาติได้นำนางไปที่ป่าช้าด้วยเข้าใจว่า
ตายแล้ว ขณะยกขึ้นสู่จิตกาธานกำลังจะจุดไฟ เทวดาทั้งหลาย
เห็นว่า ในท้องของหญิงนี้ มีผู้มีบุญญาธิการมาเกิด จะปล่อยให้
ตายไม่ได้ จึงบันดาลให้เกิดพายุฝนขึ้นทันที พวกหมู่ญาติต่างพา
กันหลบเข้าที่กำบังกันหมด

ทารกที่อยู่ในท้องได้ออกจากท้องของมารดาด้วย
อานุภาพของเทวดา ส่วนมารดาเมื่อเด็กออกมาก็สิ้นใจ เทวดา

บุญหาช่อง คอยส่งผล

๔๘๓

ทั้งหลายได้แปลงกายเป็นมนุษย์มาอุ้มเด็กไปวางไว้ในเรือนของ
คนเฝ้าป่าช้า คนมีบุญไปอยู่ที่ไหนก็จะเป็นที่รัก เด็กคนนี้ก็เช่นกัน
ทันทีที่คนเฝ้าป่าช้าเห็นเข้าเท่านั้นเขาเกิดความรักเหมือนลูกในอุทร
จึงเลี้ยงดูอย่างดี และให้มีนามว่า **โสปากะ** เพราะเกิดและเติบโต
ในป่าช้า

เมื่อโสปากกุมารอายุได้ ๗ ขวบ บุญเก่าที่ได้สั่งสมมาจน
เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ทำให้เด็กน้อยอยู่ในข่ายพระญาณของพระผู้มี-
พระภาคเจ้า พระพุทธองค์จึงเสด็จไปที่ป่าช้า เพื่อโปรดกุมาร
แม้เด็กน้อยมีอายุเพียง ๗ ขวบ แต่บุญเก่าในตัวดกเตื่อน ทันทีที่
เห็นพระบรมศาสดา เด็กน้อยเกิดจิตเลื่อมใส บรรลพนาที่จะ
บรรพชา พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นเหตุในอดีต จึงทรงแสดง
ธรรมเกี่ยวกับอนิจจสัญญา ทำให้เด็กน้อยซาบซึ้งและแทงตลอด
ในเรื่องนั้น พระผู้มีพระภาคทรงประทานการบวชให้ หลังจาก
บรรพชา ก็บำเพ็ญสมณธรรม และสามารถบรรลุธรรมเป็นพระ-
อรหันต์ในป่าช้านั่นเอง

เราจะเห็นว่า บุญที่ทุกๆ คนได้สั่งสมไว้ จะคอยหาโอกาส
ส่งผลตลอดเวลา เพื่อให้เราได้สมปรารถนาในชีวิต บุญจะเป็น
เหมือนพี่เลี้ยงคอยประคับประคองผู้เป็นเจ้าของ ให้ไปถึงฝั่งของ
ชีวิตที่สมบูรณ์ คือให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ดังเช่นชีวิตของ

บุญหาช่อง คอยส่งผล

๔๘๔

พระโสปกดเถระ ที่ท่านได้บรรลุวัตถุประสงค์ก็ด้วยอานุภาพ บุญเก่าคอยส่งผลให้ บุญที่เราทำในวันนี้ จะเป็นบุญเก่าของเรา ในวันพรุ่งนี้ เราใช้บุญไป บุญก็มีวันหมด เราต้องสร้างบุญใหม่ เรื่อยๆ ทำกันไปทุกวัน เพื่อบุญที่เราทำในชาตินี้ จะไปเป็นบุญเก่า ของเราในชาติหน้า ให้เราได้ใช้ต่อในชาติหน้าและชาติต่อไป ดังนั้นเราจึงไม่ควรประมาทในการสั่งสมบุญ ต้องตั้งใจเอาบุญ ทุกๆ อย่างให้เต็มที่กันทุกคน

